

Coses que hom pensa... Coses que hom no sap...

Hi ha un aspecte de Nadal que sempre m'ha cridat l'atenció: la quantitat de coses extraordinàries que envolten la celebració d'aquesta festa. Mirem quines són: el pessebre i l'arbre de Nadal, els turrans, el xampany, les cistelles, els «lots», les il·luminacions, els vestits nous, els regals, el gran dinar de Nadal, les cançons nadalenques, la Loteria, les vacances, la paga doble, els espectacles, les excursions, els «Pastorets», la Missa del Gall, i d'altres que ara no se m'acudeixen.

Per tant, són moltes les coses que acompanyen i caracteritzen la festa de Nadal. I com més tenim, més coses es fan: més excursions, més regals, més turrans i xampany, etc. És fabulosa la capacitat que tenim les persones d'engreixar les celebracions i les festes.

Deixant de banda aquesta capacitat, jo voldria fer dues preguntes. La primera seria aquesta: és proporcional aquesta quantitat de coses extraordinàries que envolten el Nadal a la vivència religiosa, l'autèntica, de la Diada? Dit d'una altra manera: per viure la festa de Nadal autènticament, ¿cal fer tantes coses?

No sé si és real la comparació, potser és una mica exagerada, però jo compararia la nostra societat, i, per tant, les famílies que hi estan d'acord, a un nen del nostre poble a qui el dia del seu Sant la «mama» li diu: «mira, nen, com que avui és el teu Sant, et dono 300 pessetes perquè et compris el que vulguis i puguis disfrutar». I el

nen satisfet del regal passa el dia més feliç que unes «pasqües». I es puleix les 300 ptes. Seguint la comparació, la pregunta que feia més amunt, ara dirigida al nen, la podríem formular així: és veritat que la vertadera felicitat és fruit de poder comprar moltes coses i de divertir-se molt?

En dir això no vull treure importància ni al dia de Nadal ni a la celebració de la festa; és solament per preguntar-nos tots plegats com enfoquem les celebracions de les festes que tenen un fort motiu religiós o cristià.

I aquí ve la segona pregunta: no pot ser que el maquillatge que posem a les festes, per fer-les més boniques, és tan recarregat que ens fan perdre la figura i la bellesa naturals, o autèntiques, de la festa?; és a dir, no passa actualment que, amb tantes coses, perdem el vertader motiu de la Diada? No ens passa com aquell que el van convidar a dinar, perquè feia molt de temps que no l'havien vist, i per celebrar la seva visita li van preparar un dinar tant bo i abundant que després, en el seu record, només li van quedar d'aquell dia els plats suculents que va menjar?

Jo no ho sé, però em sembla que si no vigilem, la festa de Nadal, com les altres, es convertirà en la festa del xampany, de la paga doble, dels turrans, etc., i no es parlarà gens del Naixement de Jesús, el nostre Salvador.

Mn. Jaume Abril

Regale artículos deportivos

DEPORTES
SASTRE

Plaza Perpiñá, 15

Tel. 870 04 58

GRANOLLERS

Martiri de Sta. Eulàlia de Mèrida

Fa poc que ha passat la festa de Sta. Eulàlia, patrona de la Parròquia i del poble. Pels grans potser és coneguda la curta vida de la nostra Patrona, però els joves i els infants segurament que no la coneixen massa bé

He pensat, doncs, que seria bo publicar en aquest número la biografia resumida que presenta el llibre editat l'any 1973 (per tant, ja tenint en compte les normes del Concili Vaticà II) pel jesuïta Valeriano Ordóñez, titulat «LOS SANTOS, noticia diaria». La transcripció literalment.

«La virgen adolescente de Mérida, corona uno de los más heroicos martirios.

Es cantada ampliamente por el poeta Prudencio en un himno del libro III. Los versos de Prudencio restallan admiración: "Aquella muchacha era toda ella gracia y fascinación. Y a pesar de sus doce inviernos y trece primaveras permanecía extraña a esta tierra. Que nadie le hable de novios y de matrimonio; su cuerpo pertenece a Cristo. No le agradan las diversiones de su edad, ni los perfumes como de rosas, ni las joyas de las mujeres. Su gravedad infunde respeto".

Cuando los edictos de Diocleciano llegan a España con Daciano, Eulalia muestra sus deseos de ser mártir. Sus padres la dejan al campo. Pero llega a sus oídos, el año 303, la dureza del Prefecto de Mérida contra los cristianos que se niegan a quemar ante los ídolos incienso o hígado de cerdo

Y se presenta ante los Magistrados: «¿Qué furia es ésa que os mueve a perseguir al Dios Creador de todas las cosas? Ante El no son nada ni Isis, ni Venus, ni Apolo, ni el mismo Emperador. Podéis atormentarme; es fácil romper un frágil vaso; pero no podéis llegar al alma".

La azotan con garfios todo el cuerpo. Pero lo toma como a juego: "Señor, parece que soy un libro en que están escribiendo tu nombre. Es, Cristo, la misma letra de tu Victoria".

Finalmente este día frío, de nevadas inminentes, una hoguera consumirá su vida; mientras ella aspira firmemente las llamas, que apremian su llegada victoriosa a la presencia de Dios.

La veneración de Sta. Eulalia multiplicará su recuerdo en la toponimia; con variaciones como sta. Olalla, Santolaya, Santolaria y Santaya. Hasta en la Varlonia belga, quedará durante siglos, como el primer texto en su poesía romance del s. IX, «La Canción de Sta. Eulalia».

JAUME ABRIL